

Μιά είδηση στην εφημερίδα με έβαλε για ώρες σε σκέψεις:

«Σοβιετικός επιστήμονας ανακάλυψε άγνωστον άστέρα ο οποίος απέχει 30 εκατομμύρια έτη φωτός από τή γή. Ο άστέρας αυτός είναι 600 εκατομμύρια φορές λαμπρότερος από τόν ήλιο.»

Κάθεσαι στη λιακάδα και λές: Τί θαυμάσιο πράγμα πού είναι ο "Ηλιος! Τα μάτια μας δέν μπορούν νά τόν αντικρύσουν, τόσο λαμπρός είναι κι' άς βρίσκεται σε άσύλληπτα μακρινή απόσταση από μās.

Κάθεσαι τού βράδυ στη βροσιά και κοιτάς τ' άστέρια και λές τί ώραίος πού είναι ο ούρανός και τί ρομαντική ή βραδυά. Κι' έχεις, τήν έντύπωση, μέ τού μικρό, έγώιστικό ανθρώπινο μυαλουδάκι σου πώς όλα αυτά, τόν ήλιο, τ' άστέρια, τάπλασε ή φύση μόνο και μόνο για νά κάνει τή μικρή σου ζωή πιο ώραία, πιο εύχαιριστη.

Κι' άσχολείσαι μέ τά μικρά, καθημερινά σου προβλήματα, μέ τού φαί τόν ύπνο και τή δουλιά σου και θαιρείς πώς αυτά είναι όλος ο κόσμος, θαιρείς πώς πέρα από σένα και τόν περίγυρο σου δέν υπάρχει τίποτα άλλο, άξιο ένδιαφέροντος.

Κακόμοιρε άνθρωπε! Δέν είσαι παρά ένα άπειροελάχιστο μόριο ύλης μέσα στο Σύμπαν κι' ή διάρκειά τής ζωής σου δέν είναι παρά ένα κλάσμα τού δευτερολέπτου μέσα στην αιώνιότητα.

Θαιρῶ όμως, φίλες μου, πώς τού πήραμε πολύ.. ψηλά, πολύ φιλοσοφικά τού θέμα μας. Κι' άς λένε πώς έμεις οί γυναίκες δέν ένδιαφερόμαστε παρά για έπιφανειακά ζητήματα. Πιστεύω όμως πώς χρειάζεται πού και πού νά προβληματιζόμαστε νά κεντρίζουμε τήν σκέψη μας, γιατί αυτή ή άσκηση είναι ή καλύτερη κι' ή πιο άποτελεσματική και για τήν αντιμετώπιση τών προσωπικών μας προβλημάτων.

Σκεφθήκατε, αλήθεια, ποτέ πόσοι κόσμοι σαν και τού δικό μας υπάρχουν στα δισεκατομμύρια τών δισεκατομμυρίων άστρων — πού ξέρουμε ή δέν ξέρουμε;

Μόνο μέσα στον Γαλαξία μας είναι άδύνατο νά καταγράψει κανείς αυτούς τούς κόσμους. Κι' υπάρχουν άπειροι τέτιοι Γαλαξίες πού τού ανθρώπινο μυαλό είν' άδύνατο ακόμα νά έξακριβώσει τήν ύπαρξη τούς. Φαντασθείτε ότι υπάρχουν άστέρια πού βρίσκονται τόσο μακριά από μās ώστε τή στιγμή πού έμεις βλέπουμε στον ούρανό ίσως και νά μهن υπάρχουν, ίσως νάχουν χαθεί πού πολλοί; Γιατί για νά φθάσει ή εικόνα τούς ως έμās ταξιδεύει έκατομμύρια χρόνια. Και στ' άστέρια αυτά ίσως υπάρχει ζωή, ίσως υπάρχουν ζωντανοί οργανισμοί σαν κι' έμās, λιγώτερο ή περισσότερο έξελιγμένοι..

Τή στιγμή λοιπόν πού κλαίμε,, πού λυπόμαστε ή πού άνησυχούμε για ένα πρόβλημα όσο και νά'ναι μεγάλο για μās ίσως θά παίρνουμε δύναμη αν σκεφτόμαστε πόσο λίγη σημασία έχει αυτό τού πρόβλημα μας σε συσχετισμό μέ άλλα πού μās περιτριγυρίζουν. Μόνο και μόνο τού γεγονός ότι είμαστε μέρη άπειροελάχιστα αυτού τού τού άσύλληπτα θαυμαστού Σύμπαντος είναι στ' αλήθεια τόσο ώραίο!!

Κι' ακόμα ώραίότερο είναι τού ότι ή φύση προνοεί για τόν άνθρωπο μέ τόση προσοχή κι' αγάπη Ένώ είμαστε τόσο μικροί στον χώρο τού σύμπαντος είμαστε ταυτόχρονα τόσο δυνατοί ώστε ν' άποπειραθούμε νά τού κατακτήσουμε. Και ποιός ξέρει, μιá μέρα, ίσως ο άνθρωπος νά τού καταφέρει κι' αυτό!!